

Sâmbătă,
25 iulie 2026

Dragi copii,

Nici nu știu cum să încep această scrisoare. Evenimentele din ultimele două săptămâni ne-au frânt inima. La două zile după ce v-am introdus în tainele măsurării temperaturii cu ajutorul greierilor, am devenit din nou părinți. Îmi pare rău că nu vă pot arăta cât de minunați erau cei 5 pui, așezați de jur împrejur în cuib, ca petalele unei flori. Erau micuți, dar plini de viață. Mă tem, însă, că au eclozat într-o perioadă nefavorabilă, când râmele se găseau cu mare greutate, iar arșița părea că le-a uscat și pe ele. Am avut noroc că bunicii udau destul de des legumele din grădină și mai curgea apă și pe iarbă, și din rezervorul uriaș de la capătul grădinii în timp ce umpleau gălețile. Cisterna aceea e o comoară pentru ei, dar și pentru noi, păsările. Din când în când mai uită să închidă robinetul rezervorului de 1000 de litri, iar într-o seară bunicul a omis să oprească pompa care împingea apa în el. Până dimineața s-a îmbibat bine pământul cu apă, chiar s-a format și o mică baltă sub rezervor. Această suprafață ne oferă mai multă hrană decât restul grădinii, dar chiar și așa avem impresia că nu e de ajuns puilor. Mezinul nu prea creștea, apoi, într-o după amiază extrem de caldă, l-am găsit fără suflare. Fiind încă micuț, partenera mea a reușit să-l scoată din cuib și să-l transporte până la granița teritoriului. Nu știu exact ce a făcut cu el, eu trebuia să am grijă ca cei rămași în viață să nu pățească la fel. Se dezvoltau frumos, li s-au deschis ochii și au început să apară penele pe aripi și codiță, ceea ce era un indiciu că în curând urmau să părăsească cuibul. Apoi am avut parte de încă un șoc: ne-a vizitat gaița, cea care m-a speriat când imita pisicile, și a răpit unul dintre pui din cuib. Am vrut să o atac și să-mi salvez micuțul, dar n-aveam nicio șansă. Puteam însă să îi salvez pe cei trei, care s-au speriat atât de tare și stăteau încremeniți în cuib, încât abia am reușit să îi mobilizăm. La nu știu al câtelea îndemn, au sărit rând pe rând din cuib și s-au ascuns repede prin iarba uscată, apoi i-am condus la stiva de lemn și la bradul care a oferit protecție pentru puii din prima pontă. Erau mai mici decât ei, dar la fel de ascultători. Îi anunțam încet când aveam ciocul plin de râme și alte insecte, iar ei ne răspundeau la fel de încet, ca să aflăm unde sunt ascunși. Grijă pentru ei ne-a ținut ocupați toată ziua. Trebuia să fim eficienți, precauți și vigilenți în același timp. Nici nu-i de mirare că așteptam cu nerăbdare să li se mai lungească penele ca să se poată ridica, să poată zbura pe crengile copacilor.

Cel mai mult ne temeam de pisici. Chiar dacă câinele bunicilor le alunga din grădină, de când s-a instalat căldura, acesta dormea mai mult la umbră și pe unele dintre ele nici nu le observa. Așa s-a întâmplat și ieri la prânz, când, de undeva, a apărut o pisică pe care nu o mai văzusem până atunci. Părea destul de slabă, îmi era și milă de ea. Am atenționat repede puii să rămână ascunși și m-am ascuns și eu printre frunze, dar în așa fel încât vedeam tot ce se petrece pe sol. Așa am zărit cum unul dintre pui s-a încurcat în ceva ață sau sfoară și nu reușea nicicum să se ascundă. Nu știu de unde a apărut sfoara aceea. Atât bunicii, cât și Ilinca erau extrem de ordonați și strângeau chiar și din fața porții deșeurile aduse de vânt sau aruncate de persoane iresponsabile. Se pare că unii oameni nicicum nu sesizează că ambalajele goale sunt mai ușoare decât cele pline, ocupă loc mai puțin și pot fi transportate cu ușurință până la primul tomberon sau coș de gunoi.

Pisica a descoperit rapid puiul, l-a prins și l-a mâncat pe loc. Eram în stare de șoc. Eram supărat și pe câine, care, în loc să-și facă datoria, sforăia iarăși pe preș. Abia am reușit să mă abțin să nu mă așez pe capul lui și să-l trezesc cu câteva lovituri de cioc țintite fix în nasul lui sensibil. Leneș mic și somnoros! Și oameni inconștienți, care nu știu să se comporte în natură ca niște animale, adică să nu lase nicio urmă după ele. Mă întreb dacă acasă aruncă sforile și ambalajele goale sub masă sau în curte. Oare nu au avut părinți să le explice ce e bine să facă și ce nu? Eu îmi învăț puii tot ce știu. Și oare când o să înțeleagă că deșeurile lor aruncate peste tot - pe pajiști, în pădure, în pârauri, pe lângă faptul că arată extrem, extrem de urât, ne fac rău? Am văzut cuiburi de berze pline de pungă de plastic, un cuib de rață mare construit aproape exclusiv din pungi, ambalaje colorate, bucăți de haine, pantofi rupți și am auzit de pescăruși care au înghițit dopuri de sticlă și alte deșeuri și au murit din cauza lor. Și da, sunt supărat și pe oameni. Ultimul meu pui a murit din cauza lor. La cum arăta pisica, pot să-mi imaginez că și ea a fost abandonată cândva cu celebrele cuvinte „lasă că se descurcă, o să prindă șoareci și păsări, doar e pisică”. Și exact asta a făcut.

Așa am rămas cu doar doi pui din cei cinci, cu o mătă înfometată care și-a făcut apariția pe teritoriul meu și cu speranța că măcar acești doi pui vor crește mari și va sosi și ziua când voi avea bucuria să le ascult primele triluri.

Cu drag,
Mierla

Activități pentru voi, prietenii mei:

1. În cazul în care găsiți un pui de pasăre cu penaj mai mult sau mai puțin dezvoltat, fără răni vizibile, vă rog să îl așezați pe o creangă, sus. Nu-l luați acasă. Atât noi, mierlele, cât și celelalte păsări suntem pe aproape și avem grijă în continuare de pui. Rețineți că e normal ca puii slabi sau bolnavi să-și piardă viața. Din păcate, oricât de trist ar fi, ei nu pot fi salvați.
2. Nu uitați să completați în ACEST formular titlurile poveștilor, cântecelor în care apar eu, mierla.
3. Alimentați în continuare adăpătorea cu apă proaspătă și spălați-o des.
4. La final vin cu o întrebare pentru micii matematicieni: câte găleți de apă pot fi umplute din rezervorul de 1000 de l, dacă găleata are 10 l?

